

Hippón z Rhegia

Testimonia DK 38 A

A 1/1 = Iamblichos, De vita Pythagorica 36,267

Σάμιοι Μέλισσος ... Ἐλωρις, Ἴππων.

A 1/2 = Censorinus, De die natali 5, 2

Hipponi vero Metapontino sive ut Aristoxenus auctor est (fr. 38; FHG II, 82) Samio ...

A 1/3 = Sextos Empeirikos, Pyrrhoniae hypotheses III, 30; p. 341

... δὲ ὁ Ῥηγῖνος.

A 2/1 = Scholia Aristophan. Ven. ad. Nub. 94nn. (cfr. Av. 1001)

ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἔστι φροντιστήριον.
 ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες, οἳ τὸν οὐρανόν
 λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεύς,
 κᾶστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος, ἡμεῖς δ' ἄνθρακες.

ταῦτα δὲ πρότερος Κρατῖνος ἐν Πανόπτταις δράματι (fr. 155 Kock) περὶ Ἴππωνος τοῦ φιλοσόφου κωμωιδῶν αὐτὸν λέγει.

A 2/2 = Scholia Clem. Protrept. IV,103 Klotz

τοῦ δὲ Ἴππωνος καὶ αὐτοῦ ὡς ἀσεβοῦς γενομένου μέμνηται ὁ Κρατῖνος.

A 3 = Hippolytos, Refutatio I,16 (Dox. 566)

Ἴππων δὲ [ὁ] Ῥηγῖνος ἀρχὰς ἔφη ψυχρὸν τὸ ὕδωρ καὶ θερμὸν τὸ πῦρ. γεννώμενον δὲ τὸ πῦρ ὑπὸ ὕδατος κατανικῆσαι τὴν τοῦ γεννήσαντος δύναμιν συστήσαι τε τὸν κόσμον. τὴν δὲ ψυχὴν ποτὲ μὲν ἐγκέφαλον λέγει, ποτὲ δὲ ὕδωρ· καὶ γὰρ τὸ σπέρμα εἶναι τὸ φαινόμενον ἡμῖν ἐξ ὑγροῦ, ἐξ οὗ φησι ψυχὴν γίνεσθαι.

A 4 = Simplikios, In Physica 23,22

Θαλῆς ... καὶ Ἴππων, ὃς δοκεῖ καὶ ἄθεος γεγονέναι, ὕδωρ ἔλεγον τὴν ἀρχὴν ἐκ τῶν φαινομένων κατὰ τὴν αἴσθησιν εἰς τοῦτο προαχθέντες ...

A 5 = Sextos Empeirikos, Pyrrhoniae hypotheses III, 30; IX, 361

Ἴππων δὲ ὁ Ῥηγῖνος πῦρ καὶ ὕδωρ.

A 6/1 = Alexandros, In Aristotelis metaphysica 26, 21

Ἴππωνα ἰστοροῦσιν ἀρχὴν ἀπλῶς τὸ ὑγρὸν ἀδιορίστως ὑποθέσθαι οὐ διασαφήσαντα πότερον ὕδωρ ὡς Θαλῆς ἢ ἀήρ ὡς Ἀναξιμένης καὶ Διογένης.

A 6/2 = Ιὼάννης Diakonos, Alleg. in Hes. Theog. 116

ὁ δὲ τὴν γῆν [ἀρχὴν ἔθετο] ὡς Ἴππων ὁ ἄθεος.

A 7 = Aristotelés, In Metaphysica I, 3; 984a3 (pro Thalés A 12)

Ἴππωνα γὰρ οὐκ ἂν τις ἀξιῶσειε θεῖναι μετὰ τούτων διὰ τὴν εὐτέλειαν αὐτοῦ τῆς διανοίας.

A 8/1 = Κλέμης Alexandrijský, Protrepticus 24

θαυμάζειν ἔπεισί μοι, ὅτι τρόπῳ Εὐήμερον τὸν Ἀκραγαντῖνον καὶ Νικάνορα τὸν Κύπριον καὶ Ἴππωνα καὶ Διαγόρα τὸν Μήλιον τὸν τε Κυρηναῖον ἐπὶ τούτοις ἐκεῖνον (ὁ Θεόδωρος ὄνομα αὐτῶι) καὶ τινὰς ἄλλους συχνούς σωφρόνως βεβιωκότας καὶ καθεωρακότας ὀξύτερόν που τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τὴν ἀμφὶ τοὺς θεοὺς τούτους πλάνην ἀθέου ἐπικεκλήκασιν.

A 8/2 = Ιὼάννης Filoponos, De anima 88,23

οὗτος ἄθεος ἐπεκέκλητο δι' αὐτὸ τοῦτο, ὅτι τὴν τῶν πάντων αἰτίαν οὐδενὶ ἄλλῳ ἢ τῶι ὕδατι ἀπεδίδου.

A 9 = Alexandros, In Metaphysica 462, 29 M. Hayduck

Ἴππων μὲν πρότερον ὁ ἄθεος ἐπικληθεῖς [οὐδὲν γὰρ οὗτος παρὰ τὰ αἰσθητὰ εἶναι ἀπεφήνατο].

A 10/1 = Άetios IV, 3, 9 (Dox. 388)

Ἴππων ἐξ ὕδατος τὴν ψυχὴν.

A 10/2 = Aristotelés, De anima I,2; 405b2

τῶν δὲ φορτικωτέρων καὶ ὕδωρ τινὲς ἀπεφήναντο, καθάπερ Ἴππων· πεισθῆναι δ' εἰκόσιν ἐκ τῆς γονῆς, ὅτι πάντων ὑγρά. καὶ γὰρ ἐλέγχει τοὺς αἵμα φάσκοντας τὴν ψυχὴν, ὅτι ἡ γονὴ οὐχ αἷμα· ταύτην δ' εἶναι τὴν πρώτην ψυχὴν.

A 10/3 = Aristotelés, De anima I,2; 405b24

ὅσοι δ' ἐναντιώσεις ποιούσιν ἐν ταῖς ἀρχαῖς, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκ τῶν ἐναντίων συνισταῖσιν· οἱ δὲ θάτερον τῶν ἐναντίων, οἷον θερμὸν ἢ ψυχρὸν ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο, καὶ τὴν ψυχὴν ὁμοίως ἐν τι τούτων τιθέασιν· διὸ καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἀκολουθοῦσιν· οἱ μὲν γὰρ τὸ θερμὸν λέγοντες, ὅτι διὰ τοῦτο καὶ τὸ ζῆν ἠνόμασται, οἱ δὲ τὸ ψυχρὸν διὰ τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν κατάψυξιν καλεῖσθαι ψυχὴν.

A 10 /4 = Ióannēs Philoponos, In De anima XV,92 M. Hayduck

θάτερον τῶν ἐναντίων τίθεται Ἴππων καὶ Ἡράκλειτος, ὁ μὲν τὸ θερμὸν· πῦρ γὰρ τὴν ἀρχὴν εἶναι· ὁ δὲ τὸ ψυχρὸν, ὕδωρ τιθέμενος τὴν ἀρχὴν. ἐκάτερος οὖν τούτων, φησί, καὶ ἐτυμολογεῖν ἐπιχειρεῖ τὸ τῆς ψυχῆς ὄνομα πρὸς τὴν οἰκείαν δόξαν, ὁ μὲν λέγων διὰ τοῦτο ζῆν λέγεσθαι τὰ ἔμψυχα παρὰ τὸ ζεῖν, τοῦτο δὲ τοῦ θερμοῦ, ὁ δὲ ψυχὴν κεκληθῆσθαι ἐκ τοῦ ψυχροῦ, ὅθεν ἔχει τὸ εἶναι, παρὰ τὸ αἰτίαν ἡμῖν γενέσθαι τῆς διὰ τῆς ἀναπνοῆς ψύξεως. ἐπεὶ γὰρ ἢ μὲν ζωὴ ἐκ τῆς ψυχῆς ὑπάρχει, ἢ δὲ ψυχὴ ἐκ ψυχροῦ [ἐξ ὕδατος γάρ], διὰ τοῦτο δεῖ τῆς ἀναπνοῆς κολαζούσης τῆι ψύξει τὸ περικάρδιον θερμὸν καὶ οὐκ ἐώσης τῆς ψυχικῆς δυνάμεως ἐπικρατέστερον γενέσθαι, λέγω δὴ τῆς ψυχρᾶς.

A 11 = Menoniis eclogae 11,22 = Anonymi Londinensis ex Aristotelis iatricis Menoniis et aliis medicis eclogae (Suppl. Aristot. III,1,17), ed. Reimer

Ἴππ[ων] [vel Ἴππῶναξ] δὲ ὁ Κροτωνιάτης οἶεται ἐν ἡμῖν οἰκείαν εἶναι ὑγρότητα, καθ' ἣν καὶ αἰσθανόμεθα καὶ ἦι ζῶμεν· ὅταν μὲν οὖν οἰκείως ἔχη ἢ τοιαύτη ὑγρότης, ὑγιαίνει τὸ ζῶιον, ὅταν δὲ ἀναξηρανθῆι, ἀναισθητεῖ δὲ τὸ ζῶιον καὶ ἀποθνήσκει. διὰ δὴ τοῦτο οἱ γέροντες ξηροὶ καὶ ἀναίσθητοι, ὅτι χωρὶς ὑγρότητος ἀναλόγως δὴ τὰ πέλματα ἀναίσθητα, ὅτι ἄμοιρα ὑγρότητος. καὶ ταῦτα μὲν ἄχρι τούτου φησίν. ἐν ἄλλωι δὲ βυβλίωι αὐτὸς ἀνὴρ λέγει τὴν κατωνομασμένην ὑγρότητα μεταβάλλειν δι' ὑπερβολὴν θερμότητος καὶ δι' ὑπερβολὴν ψυχρότητος καὶ οὕτως νόσους ἐπιφέρειν, μεταβάλλειν δὲ φησιν αὐτὴν ἢ ἐπὶ τὸ πλεῖον ὑγρὸν ἢ ἐπὶ τὸ ξηρότερον ἢ ἐπὶ τὸ παχυμερέστερον ἢ ἐπὶ τὸ λεπτομερέστερον ἢ εἰς ἕτερα, καὶ τὸ αἴτιον οὕτως νοσολογεῖ, τὰς δὲ νόσους τὰς γινομένας οὐχ ὑπαγορεύει.

A 12 = Censorinus, De die natali 5,2

Hipponi ... ex medullis profluere semen videtur idque eo probari, quod post admissionem pecudum, si quis mares interimat, medullas utpote exhaustas non reperiat.

A 13 = Áetios V,5,3 (Dox. 418)

Ἴππων προῖεσθαι μὲν σπέρμα τὰς θηλείας οὐχ ἥκιστα τῶν ἀρρένων, μὴ μέντοι εἰς ζωιογονίαν τοῦτο συμβάλλεσθαι διὰ τὸ ἐκτὸς πίπτειν τῆς ὑστέρας· ὅθεν ἐνίας προῖεσθαι πολλάκις δίχα τῶν ἀνδρῶν σπέρμα καὶ μάλιστα τὰς χηρευούσας. (καὶ εἶναι τὰ μὲν ὅσῳ παρὰ τοῦ ἀρρενος, τὰς δὲ σάρκας παρὰ τῆς θηλείας.)

A 14/1 = Áetios V,7,3 (Dox. 419)

Ἴππῶναξ παρὰ τὸ συνεστὸς καὶ ἰσχυρὸν ἢ παρὰ τὸ ῥευστικόν τε καὶ ἀσθενέστερον σπέρμα [ἄρρενα καὶ θήλεα γίνεσθαι].

A 14/2 = Censorinus, De die natali 6,4

ex seminibus autem tenuioribus feminas, ex densioribus mares fieri Hippon adfirmat.

A 14/3 = Áetios V,7,7 (Dox. 420)

Ἴππῶναξ· εἰ μὲν ἢ γονὴ κρατήσειεν, ἄρρεν, εἰ δ' ἢ τροφή, θῆλυ.

A 15 = Censorinus, De die natali 6,1

Hippon vero caput, in quo est animi principale [primum crescere].

A 16/1 = Censorinus, De die natali 9,2

Hippon qui diebus LX infantem scribit formari et quarto mense carnem fieri concretam quinto unguis capillumve nasci septimo iam hominem esse perfectum.

A 16/2 = Censorinus, De die natali 7,2

Hippon Metapontinus a septimo ad decimum mensem nasci posse aestimavit. nam septimo partum iam esse maturum eo quod in omnibus numerus septenarius plurimum possit, siquidem septem formemur mensibus additisque alteris recti consistere incipiamus et post septimum mensem dentes nobis innascantur idemque post septimum cadant annum, quarto decimo autem pubescere soleamus. sed hanc a septem mensibus incipientem maturitatem usque ad decem perductam ideo quod in aliis omnibus haec eadem natura est, ut septem mensibus annisve tres aut menses aut anni ad consummationem accedant: nam dentes septem mensum infanti nasci et maxime decimo perfici mense, septimo anno primos eorum excidere, decimo ultimos, post quartum decimum annum nonnullos, sed omnes intra septimum decimum annum pubescere.

A 17 = Censorinus, De die natali 6,3

at Diogenes [Apoll., 64 A 25] et Hippon existimarunt esse in alvo prominens quiddam, quod infans ore adprehendat [et] ex eo alimentum ita trahat, ut, cum editus est, ex matris uberibus.

A 18 = Censorinus, De die natali 6,9

sequitur de geminis, qui ut aliquando nascantur, modo seminis fieri Hippon ratus [est]. id enim cum amplius est quam uni satis fuit, bifariam deduci.

A 19 /1 = Theophrastos, Historia plantarum I,3,5

πᾶν γὰρ ἄγριον καὶ ἡμερόν φησιν Ἴππων γίνεσθαι τυγχάνον ἢ μὴ τυγχάνον
θεραπείας, ἄκαρπα δὲ καὶ κάρπιμα καὶ ἀνθοφόρα καὶ ἀνανθῆ παρὰ τοὺς τόπους
καὶ τὸν ἀέρα τὸν περιέχοντα, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ φυλλοβόλα καὶ ἀείφυλλα.

A 19 /2 = Theophrastos, Historia plantarum III,2,2

καίτοι φησὶν Ἴππων ἅπαν καὶ ἡμερον καὶ ἄγριον εἶναι, καὶ θεραπευόμενον μὲν
ἡμερον, μὴ θεραπευόμενον δὲ ἄγριον, τῇ μὲν ὀρθῶς λέγων τῇ δὲ οὐκ ὀρθῶς.
ἐξαμελούμενον γὰρ ἅπαν χειρὸν γίνεται καὶ ἀπαγριοῦται, θεραπευόμενον δὲ οὐχ
ἅπαν βέλτιον, ὥσπερ εἴρηται.